

Η Πρωτόθρονος Μεγάλη Εκκλησία ως Μητέρα Λιτανοφέρουσα το Μυστικό Σώμα της Φίλης Ορθοδοξίας

- «Αύτη η πίστις των Αποστόλων, Αύτη η πίστις των Πατέρων, αύτη η πίστις των Ορθοδόξων, αύτη η πίστις την Οικουμένην εστήριξεν».
- Ζει Κύριος ο Θεός. Ζει το Φανάρι και ως «εύλαλον αντίφωνον Ορθοδοξίας» και ακατάβλητο και άθραυστο από Θεού «οστράκινον σκεύος Ορθοδόξου πίστεως» περικλείει σωστικά και εγκολπώνει μυσταγωγικά την «Ιερά Παρακαταθήκη» και το «μυστήριον της εν Χριστώ ευσεβείας» ανά τους αιώνες και έως της συντελείας των αιώνων.
- Επιμαρτυρεί ο της Χαλκηδόνας Γέρων Μελίτων: «Περί το θυσιαστήριον τούτο, το οποίον ο Ανδρέας ο Πρωτόκλητος έπηξε, συνηγμένοι εν ευχαριστιακή συνάξει, ιερουργούμεν το μυστήριον της Σταυρώσεως και της Αναστάσεως και της εν αυτή επιβιώσεως του Χριστού και της Εκκλησίας Αυτού».

Ανατέλλει Κυριακή της Ορθοδοξίας και όπως επί τόσους αιώνες, αδιαλείπτως και ιεροπρεπώς, θα ηχήσουν και πάλι οι κώδωνες του πατριαρχικού ναού του Αγίου Γεωργίου ως δηλωτικό κάλεσμα της απανταχού Ορθοδοξίας για το μεγάλο γεγονός ότι ο θρίαμβος της Ορθοδόξου Εκκλησίας είναι ελπίδα και σωτηρία για το γένος των βροτών.

Και καθώς θα ηχούν οι πατριαρχικοί κώδωνες στο ακρότατο σημείο γης και θαλάσσης, στον κεράτιο κόλπο, όπου η από αιώνων πανίερη και καθαγιασμένη καθέδρα του ιερού κέντρου της Ορθοδοξίας, «της των πενήτων Εκκλησίας», που είναι το

μαρτυρικό και πάνσεπτο Οικουμενικό Πατριαρχείο, θα προβάλλει η προπομπή των μελών της «πατριαρχικής αυλής» και στο τέλος της ο Οικουμενικός Πατριάρχης, ο εθνάρχης, γενάρχης και κεφαλή του γένους των ρωμιών, εξερχόμενος από τον πατριαρχικό οίκο και κατευθυνόμενος στον πάνσεπτο πατριαρχικό ναό του Αγίου Γεωργίου, στα άδυτα των Αγίων του μαρτυρικού Φαναρίου.

Μια κίνηση από τα εσώτα του παρόντος ιστορικού χρόνου που βιώνουμε όπου γης προς τα μέλλοντα και αιώνια και άφθαρτα που τελούνται και βιώνονται αδιαλείπτως και μοναδικά μέσα στα «Άγια των Αγίων» του αναίμακτου και φρικτού θυσιαστηρίου, του πρώτου θυσιαστηρίου της Αγίας Τραπέζης όλης της Ορθοδοξίας που είναι ο Πατριαρχικός ναός.

Μια αδιάλειπτη κίνηση και πορεία που με την περπατησιά τους πορεύονται αιώνες τώρα οι εσταυρωμένοι Οικουμενικοί Πατριάρχες του γένους και διακηρύττουν το μήνυμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας στους εγγύς και τους μακράν, ότι ο θρίαμβος της Ορθοδοξίας είναι και θα παραμείνει αιώνιος.

Οι ποικιλώνυμες αιρέσεις και οι δυνάμεις του σκότους δεν μπορούν να κυριαρχήσουν επί της ορθοδοξίας διότι κεφαλή και οιακοστρόφος της νοητής νηός της Εκκλησίας είναι ο πηδαλιούχος Αρχιερέυς Χριστός, ο μόνος Σωτήρας και Λυτρωτής.

Αυτό το μήνυμα πορευόμενος στον πατριαρχικό ναό, στα «Άγια των Αγίων» και των Ουρανίων μυστηρίων της Εκκλησίας, κάθε Κυριακή της Ορθοδοξίας κηρύττει από το ταπεινό και μαρτυρικό Φανάριο και ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι αγώνες της Ορθοδοξίας κατά των πολύμορφων αιρέσεων μέσα στο διάβα των αιώνων ταυτίζονται με την Κωνσταντινούπολη και το Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο υπήρξε πάντοτε και παραμένει ο εκφραστής, φύλακας και τηρητής του Ορθοδόξου δόγματος, της ανοθέτου παραδόσεως της Εκκλησίας, του γνήσιου Εκκλησιαστικού φρονήματος και του ήθους αυτής. Κάθε φορά που γίνεται λόγος για τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας έρχονται στο νου μας από τα βάθη της Εκκλησιαστικής ιστορίας πρόσωπα και γεγονότα, συγκρούσεις και έντονες θεολογικές διαμάχες που έλαβαν χώρα στην ευρύτερη περιοχή της «Καθ' Ημάς Ανατολής», όπου το Οικουμενικό πατριαρχείο είχε και συνεχίζει να διατηρεί τις εκκλησιαστικές επαρχίες του και τους Θεοφόρους και υψιπέτες θεολόγους του, οι οποίοι αγωνίστηκαν να διατηρήσουν ανόθευτο το δόγμα και την παράδοση της Ορθοδοξίας.

Στην Κωνσταντινουπολίτιδα γη, όπου η εδώ και 17 αιώνες ιερά καθέδρα του Πατριαρχείου, συνήλθαν σύνοδοι, καθαιρέθηκαν και εξορίστηκαν αδίκως για την ορθή πίστη τους πατριάρχες και πατριαρχικοί επίσκοποι, συγκρούστηκαν γνήσιες και ανόθευτες ορθόδοξες διδασκαλίες με αιρετικές και καινοφανείς δοξασίες, έως ότου στο θεσμό του Οικουμενικού Πατριαρχείου εφάνη και επιβεβαιώθηκε ο θρίαμβος της Ορθοδοξίας απέναντι σε όσα ο ανθρώπινος νους φαντάζεται και απεργάζεται για να πλήξει την Εκκλησία του Χριστού.

Μέσα στον πανδαμάτορα χρόνο αυτό το Πατριαρχείο, το τόσο μαρτυρικό και εσταυρωμένο, έχει βαπτισθεί και καθαγιαστεί μέσα στην κολυμβήθρα του μαρτυρίου του, της συνεχούς δοκιμασίας του, των ακατάβλητων αγώνων του για τη διατήρηση της παραδεδομένης πίστεως και αληθείας, σε τέτοιο μάλιστα σημείο ώστε όταν μιλούμε για τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας να έρχονται στο νου μας δύο λέξεις: «Πατριαρχείο και Κωνσταντινούπολη». Η Θεία Πρόνοια, όρισε αυτή η Πόλη, η Βασιλεύουσα Πόλη, και αυτός ο υπεραϊωνόβιος θεσμός του Οικουμενικού θρόνου να συνδεθούν ακατάλυτα μέσα στους αιώνες με ό,τι είναι και συμβολίζει η Ορθοδοξία για τον άνθρωπο της κάθε εποχής. Είναι προνόμιο μέγα και σταυρός μαρτυρίου για το Φανάρι να φέρει στους ώμους του τον Εσταυρωμένο και Αναστάνα Χριστό, ως σώμα και αίμα Θείας Ευχαριστίας, ως αντίδωρο αιωνίου ζωής, ως θυσία αγάπης, που την προσφέρει σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη.

Ο αδαπάνητος πλούτος της Ορθοδοξίας και η οντολογική εμπειρία του «μυστηρίου της ευσεβείας» αποκτά νόημα και αξία για τον άνθρωπο όταν γίνεται βίωμα ζωής και ελπίδος στο πρόσωπο του Χριστού. Αυτό το μυστήριο της Ευσεβείας διακονείται από την Μητέρα Εκκλησία εν αληθεία πίστεως και εν αγάπη κενώσεως και θυσίας, όπως σε όλους αυτούς τους αιώνες διακονήθηκε αδιαλείπτως, αμεταπτώς, αμεταθέτως, αδιστάκτως και αστασιάστως υπό του μαρτυρικής καθαγιασμένου Οικουμενικού Πατριαρχείου, το οποίο όπως emphaticώς αναφέρει ο αοίδιμος Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων (είτα Νικομηδείας) Συμεών «ως Αποστολική και Οικουμενική Καθέδρα ετάχθη υπό της Θείας Προνοίας να μετουσιώνει τον τιμαλφέστατο πνευματικό θησαυρό της Ιεράς Ορθοδόξου παραδόσεως, ο οποίος είναι καθαγιασμένος στον πόνο της δυσερευνήτου αληθείας, στους καθαρμούς της πολυκαμάτου αρετής και στο αίμα του μαρτυρίου, σε συνείδηση και πράξη και ζωή».

Ο φαναριώτης Ιεράρχης υπογραμμίζει την εκ της εκκλησιαστικής εμπειρίας και της αψευδούς ιστορίας βεβαιουμένη παγκοίμως αλήθεια ότι η Κυριακή της Ορθοδοξίας: *«... ως εορτή κατ' αρχάς αναμνηστική της αναστηλώσεως των Ιερών εικόνων, απέβη, με την πάροδον των αιώνων, εορτή προσφιλής και πάγκοινος της κατ' Ανατολάς Ορθοδόξου Αποστολικής Εκκλησίας, εορτή κατ' εξοχήν της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, του Οικουμενικού Πατριαρχείου, το οποίον καθ' όλην την μακραίωνα αυτού ιστορίαν εστάθη «στύλος και εδραίωμα της αληθείας».* Αριστοτεχνικώς δε διερωτάται ο σοφός Ιεράρχης του Θρόνου και εν ταυτώ επιβεβαιοί τις υπέρ της Ορθοδοξίας θυσίες της «Ηγέτιδος των πανορθοδόξων Μητρός Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας: *«Οποίον λοιπόν ιερόν και υψηλόν προορισμόν επεφύλαξεν... εις την Ορθοδοξίαν η Θεία Πρόνοια! Οποίαν ευγενή και αγίαν κλήσιν αντιπροσωπεύει εν τω κόσμω η Ορθοδοξία, την οποία καθηγίασε το μαρτύριον και εκράτυναν Οικουμενικών Συνόδων ψηφίσματα και διέσωσε διά θυσιών ανεκδιηγήτων από του πολυμόρφου ψεύδους και της κιβδηλείας χορεία όλη αγιωτάτων Πατριαρχών και αφωσιωμένων Ιεραρχών και λειτουργών της Εκκλησίας. Τα σεπτά ονόματα του Αποστόλου Ανδρέου, των Γρηγορίων, των Χρυσσοστόμων, των Γερμανών, των Ιγνατίων, των Φωτίων, των Κυρουλαρίων, των Γενναδίων, των Σαμουήλ και πλειάδος όλης τετιμημένων*

Πατριαρχών και Ιεραρχών συμβολίζουν τους τραχείς και καλλινίκους αγώνες προς θεμελίωσιν και στερέωσιν του μεγάλου βωμού της πίστεως και του Πολιτισμού, όστις, εν τη ροή των αιώνων, εξειλίχθη εις Κέντρον Πανορθόδοξον, «ζωογονούν την υπ' ουρανόν Ορθοδοξίαν», το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, το οποίον απετέλεσεν έκτοτε την συνισταμένην των επί μέρους Ορθοδόξων Εκκλησιών».

Τα πορφυρόθερμα αίματα ενθέου ζήλου και χριστομίμητου μαρτυρίου των προμάχων της αγιωτάτης Ορθοδοξίας συνέγραψαν το «ιερόν βιβλίον της Ορθοδοξίας και Ορθοπραξίας» στην Πόλη και στις αυλές της μαρτυρικής και εκ πορφυρών αιμάτων καθαγιασμένης Μητρός Εκκλησίας. Πουθενά αλλού παρά στην Πόλη της Ορθοδοξίας, όπως πιστοποιεί το βίωμα τούτο ο ένθεος λάτρης της Πολίτικης Ορθοδοξίας και Ρωμιοσύνης Πέργης Ευάγγελος: *«Η Πόλη και η Ορθοδοξία στην Πόλη, δύο θεοκύρωτα δράγματα. Δύο ιδεολογήματα με μυστηριώδη και μυστηριακή περιχώρηση. Και δύο υπέρτιμες και αναφείς ουσίες, που για την κραταιότητά τους η Ρωμηοσύνη προσεύχεται αιώνες. «Αειδίνητον όφλημα», που το επιτάσσει ο «ιερός ανασταθμός» του γένους και της ιστορίας. Αναπνέουμε μέσα σ' αυτό το όφλημα, μέσα σ' αυτό το χρέος. Ούτε εξατμίζεται, ούτε ξεχρεώνεται. Ούτε και λησμονείται. Προσκύνημα καθημερινό μας τα δύο κατεστημένα. Ο γενέθλιος τόπος και η θεοφροσύνη μας. Η Πόλη μας και η Ορθοδοξία... Η περιχώρηση της Πόλης και της Ορθοδοξίας συνεχίζεται. Και η Ρωμηοσύνη «ίσταται και ανθίσταται». Φορτισμένη με τον ιδιασμό της και την αποκλειστικότητά της. Κύρια πύλη ψυχικής διεξόδου της ο Θρησκευτικός εναυλισμός της. Με τον ιδιόμορφο ορθοδοξοκεντρισμό της. Το είδος της «θυσίας μυστικής» της».*

Το Φανάριο ως Μητέρα Εκκλησίας «των του Χριστού πενήτων» είναι το «φανάριο της Ορθοδοξίας» όχι κατά την μία Κυριακή της Ορθοδοξίας αλλά κάθε Κυριακή και κάθε ημέρα σε όλα τα σωτήρια έτη, τα γενόμενα, τα εσώτα και, χάριτι Θεού, τα εσόμενα. Όλα τα εμπειρικά βιώματα της Μεγάλης Εκκλησίας είναι εμβαπτισμένα όχι σε ψευδοείδωλα αλλά στο περίγραμμα της αληθούς και ζωτικής εικόνας του ενσάρκωθέντος Χριστού, την οποία το φανάριο ανά τους αιώνες προβάλλει και αναστηλώνει μπροστά στις ένσαρκες εικόνες του Θεού, τους ανθρώπους της υφηλίου όλων των αιώνων και έως της συντελείας των αιώνων. Η λιτάνευση της Ορθοδοξίας στην Πόλη και στο Φανάρι «εν λόγοις, εν συγγραφαίς, εν νοήμασιν, εν ναοίς, εν εικονισμασι» (Συνοδικό Ζ' Οικουμενικής Συνόδου) αποτελεί αδιάλειπτη βιωματική εμπειρία ενθέου αναβάσεως και αναστηλώσεως της κατακερματισμένης εικόνας του ανθρώπινου προσώπου έως ότου θεαθεί και αποκατασταθεί μέσα στην εικόνα του μόνου αληθούς προσώπου του Ιησού Χριστού.

Τούτο το μυστήριο δεν γράφει ούτε περιγράφει απλοϊκώς αλλά καταθέτει βιωματικώς ο Πέργης Ευάγγελος: *«Τι πανσθενουργός αυτή η έννοια κι αυτή η ουσία της Ορθοδοξίας! Αυτή η εικονισματική της παράσταση μέσα στο δραματούργημα της Ρωμηοσύνης! Σα να της λέει, είσαι και συ μέσα σ' αυτό το είκασμα, μέσα σ' αυτό το εικόνισμα του μυστηρίου μου... Είσαι μέσα στον αιώνιο εικονισμό της αληθείας. Σαν ένα ανθρώπινο εξεικόνισμα σε μόρφωμα θείο. Πρέπει να υπάρξεις για πάντα... Λες*

κι η ακατάληπτη μορφή του Χριστού της Μονής της Χώρας ήρθε η ώρα της να γίνει καταληπτή. Να βρει την εξήγησή της. Το σύνδεσμά της με μας. Κι ως λόγος του Θεού, να μας μιλήσει για τον ανθρωπισμό της εικόνας. Για τη φιλία μας με την εικόνα που για τη ρωμηοσύνη είναι μέσα στη θέα της Βασιλείας. Αλλά και στη σκιά της Βασιλείας του Θεού. Είναι μέσα στη θέα του μυστηρίου της Μεγάλης Εκκλησίας, που θέτει τη ζωντανή ρωμηοσύνη μπροστά στην ολοζώντανη εικόνα του Χριστού. Να 'χει «προσωπική συνάντηση», κατά το πνεύμα της Συνόδου της Νικαίας. Και να 'ναι «όλη οφθαλμός, και όλη φως και όλη πρόσωπον».

Πώς να περιγράψει ή να ψηλαφίσει ο κοσμικός και υπό την τυραννία του ορθού λόγου ανελεύθερος στο πνεύμα και αρνούμενος την θεία χάρη άνθρωπος το γεγονός ότι στο ταπεινό κατ' άνθρωπον αλλά κραταιό κατά Θεόν αιεθαλές φανάριο ωςάν «εν αθραύστω οστρακίνω σκεύει», όπως θεοπνεύστως γράφει ο Πριγκηποννήσων Συμεών, «αναζή το παρελθόν, ζωογονείται το παρόν και κυοφορείται το μέλλον της Ορθοδοξίας. Το φως του Αναστάντος Χριστού δεν έπαυσε δια των αιώνων να φωτίζει τον δρόμον των ιστορικών πεπρωμένων του... δια να καταστήση γνωστήν εις τον σύγχρονον κόσμον την παρουσίαν της Ορθοδοξίας, να μεταδώση το πνεύμα της διδασκαλίας, της λατρείας και του πολιτισμού της και να δώση απάντησιν θετικήν εις τα διάφορα αιτήματα της εποχής ημών».

Εκάστη περιπέτεια της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας υπέρ της Ορθοδόξου Ιεράς Παρακαταθήκης υπήρξε και «ένας τίτλος τιμής», η οποία ως αείφωτος αλουργίδα απαστράπτει φωτίζουσα από του ιστορικού παρελθόντος το παρόν και δια αυτού το μέλλον της Ορθοδοξίας και της επί γης στρατευομένης Εκκλησίας. Το εν αθραύστω οστρακίνω σκεύει Φανάριο ως «Ιερόν Κέντρον της Ορθοδοξίας», όπως άλλοτε διεκήρυξε Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος «Θεία νεύσει ζωογονεί και συνέχει την υπ' ουρανών ορθοδοξίαν». Η Μητέρα Εκκλησία της του Κωνσταντίνου Πόλεως ως η πρώτη των Ορθοδόξων Σκοπιά από των αιωνοβίων κρουών της, ως από μυστικής πηγής, πλουσίας και Καλλιρρόου, αρδεύει με τα νάματα της αγιοπνευματικής εμπειρίας της Ορθοδοξίας τις άνυδρες ψυχές των ανθρώπων της συγχρόνου υλιστικής εποχής και ως «κοινωνία λατρείας και πίστεως... αναπλαστική και αγιαστική, είναι ζύμη η ζυμούσα το κοσμικόν φύραμα και διαπλάττουσα και ανακαινίζουσα και εξαγιαζουσα τας ψυχάς εις βασιλείαν πνευματικήν».

Το μυστήριο της Ορθοδοξίας είναι και μυστήριο της Ρωμοσύνης εντός της Ιεράς Κιβωτού της Μητρός Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, η οποία αντέχει και ανθίσταται όπως αντέχει και ανθίσταται η Ορθοδοξία. Σε αυτή την αμφίπλευρη ιερά εικόνα Ορθοδοξίας και Φαναρίου, Ορθοδοξίας και Πολίτικης Ρωμοσύνης αναφέρεται ιεροπρεπώς ο της Πέργης Επίσκοπος Ευάγγελος: «Η Ορθοδοξία σαρκώθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Στην πόλη που χώνεψε το πνεύμα των Συνόδων και σφράγισε τον κανόνα της Θεολογίας. Σ' αυτήν έγινε ονομαστή «Ορθοδοξία»... με πρώτους τους άμεσους ακροατές και τηρητές του, τους βυζαντινούς ρωμηούς. Τώρα και οι σύγχρονοι πιστοί του στην ίδια Πόλη, και στον κόσμο οσφραίνονται το ίδιο οσφράδιο, σαν

κύρια ουσία της ζωής τους. Αυτή είναι η ξέχωρη διάσταση της Ρωμηοσύνης της Πόλης. Εναγκαλίζεται καθημερινά την εικόνα της Ορθοδοξίας και ξεφυλλίζει ολόκληρη την ταυτόσημη με τον εαυτό της ιστορία, πότε μνημονεύοντας θριάμβους και πότε αναγράφοντας τα σημεία των καιρών... Η ανθιστάμενη Ορθοδοξία αντέχει και μέλπει. Το ίδιο και η Ρωμηοσύνη. Και κάθε «Κυριακή της Ορθοδοξίας» γίνεται και Κυριακή της Ρωμηοσύνης. Και εκπέμπει από το Φανάρι τη «μολπή των αντοχέων» και μεσ' από την αντοχή και τη μολπή των δύο, Ορθοδοξίας και Ρωμηοσύνης, κερδίζεται η προς Θεόν παρρησία... Η παραστατική εικόνα της Ορθοδοξίας είναι σχηματισμένη με ψηφίδες που αντέχουν στο χρόνο. Όπως και εκείνη της Ρωμηοσύνης. Για να υπάρχει στον αιώνα, μαζί με τη νοσταλγία του θειικού ωραίου και η νοσταλγία της Ορθοδοξίας. Και της Ρωμοσύνης».

Αναστηλώνεται αδιαλείπτως η Ορθοδοξία στο Φανάρι και στην θεοτοκοφρούρητη Βασιλεύουσα Πόλη για να αναστηλώσει και το ευσεβές φρόνημα της Ρωμοσύνης και του κόσμου παντός. Εκεί στο μεταίχμιο γης και θαλάσσης, Ανατολής και Δύσης, στον Κεράτιο Κόλπο, όπου ως δικέφαλος αετός φωλιάζει το αγέρωχο Φανάρι, βιούται το μυστήριο της αναστηλωμένης Ορθοδοξίας παρά τις περιπετειώδεις και πολύπλαγκτες ατραπούς του ιστορικού γίνεσθαι της Πρωτοθρόνου Μητρός Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας και του εν ταπεινώσει και ονειδισμώ και μαρτυρίω ευσεβεστάτου λαού της. Είναι αλήθεια. Δεν έφθασε το τέλος... «Ου τετέλεσθαι». Δεν έλειψαν οι «πολιοί ανθιστάμενοι αναστηλωτές», ζώντες και κεκοιμημένοι, στο Φανάρι και στην μονάκριβη Πόλη, έχοντας «ως εδραίοι αντοχείς» την ομολογία της πίστεως ενστερνισμένη έως μυελού οστέων, όπως ομολογεί και εξομολογείται ο πολίος εν σοφία Πέργης Ευάγγελος εξ ονόματος πάντων και πασών: «Η Κυριακή της Ορθοδοξίας είναι η εικόνα της Ιερής Ιστορίας μας και η ιστορία της εικόνας μας. Στο νόημα της εκφράζεται ο χαρακτήρας μας, η ψυχοσύνθεσή μας, σ' ό,τι αφορά στην καθημερινή μας σχέση με το Θεό. Είναι ημέρα οικεία, γνώριμη. Ίσως και γιατί με την εικόνα εκφράζεται και η συνάφειά μας με τους χώρους που καθιερώθηκε, που αναστηλώθηκε. Δηλαδή, με τον τόπο μας. Και εν ονόματί της, στην ημέρα της, περιφερόμαστε κάτω από μια γενικώτερη περιφέγγεια. Της εξάφωτης πατριαρχικής λυχνίας και των Αυλών εκείνων της Επταλόφου, όπου και τα σπαράγματα του Ιερού μας Κώδικα. Και όπου κάποτε η αλουργίδα και το ράσο αναστήλωσαν την εικόνα του Χριστού, σφραγίζοντα την ωραιότητα της Εκκλησίας μας».

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο είναι η «Κιβωτός», το «Ιερόν Ταμείον» της Ορθοδοξίας την οποία διακονεί με λόγο και έργο, θεολογία, μαρτυρία και μαρτύριο πίστεως, αγώνες, αίμα, θυσίες, προσευχή, ταπείνωση, ανοχή, αγάπη, άκρα αφοσίωση και συναίσθηση απόλυτη της βαρύτατης και υψηλής ευθύνης του απέναντι στον Χριστό, την Εκκλησία και το χριστεπώνυμο πλήρωμα αυτής. Πέλαγος και ωκεανός πατριαρχικών αιμάτων άρδευσαν το «γεώργιον» της επί γης Εκκλησίας και σήμερα με το «μαρτύριον της συνειδήσεως» και την «βιουμένη σταύρωση» επί του σώματος του Πατριαρχείου, το ένδοξο εν ταπεινώσει και μαρτυρικό εν δοκιμασία και ελπιδοφόρο εν Αναστάσει Χριστού Φανάριο συνεχίζει να βιώνει μυστηριακά και διαχρονι-

κά το θεόπνευστο κείμενο των αποφάσεων της Ζ΄ Οικουμενικής εν Νικαία Συνόδου (787 μ.Χ.) για την «Αναστήλωση» των Ιερών Εικόνων, και ο εκάστοτε Οικουμενικός Πατριάρχης να κηρύττει: *«Οι προφήται ως είδον, οι απόστολοι ως εδίδαξαν, η Εκκλησία ως παρέλαβεν, οι διδάσκαλοι ως εδογματίσαν, η Οικουμένη ως συμπεφρόνηκεν, η χάρις ως έλαμψεν, η αλήθεια ως αποδέδεικται... ούτω φρονούμεν, ούτω λαλούμεν, ούτω κηρύσσομεν... Αύτη η πίστις των Αποστόλων, αύτη η πίστις των πατέρων, αύτη η πίστις των Ορθοδόξων, αύτη η πίστις την Οικουμένην εστήριξεν...»*.

Από χειλέων πατριαρχικών την ένδοξη αυτή ημέρα του θριάμβου της Ορθοδοξίας ακούγονται τα «αναθέματα» κατά των αιρετικών όλων των εποχών, αλλά και το «Αιωνία η Μνήμη» υπέρ των ευλαβών και ευσεβών Βασιλέων και «Ιγνατίου, Φωτίου, Στεφάνου, Αντωνίου, Ιωσήφ και πάντων των αγιωτάτων Πατριαρχών των υπέρ της πίστεως ημών αγωνισαμένων, αιωνία η μνήμη».

Και εφέτος, αφού τελεστούν από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο και τους συνοδικούς Αρχιερείς της Πατριαρχικής Συνόδου όλα τα «τελειώτατα μυστήρια» στο αναίμακτο θυσιαστήριο του Πατριαρχικού ναού, εν πομπή και κρατώντας τις Ιερές Εικόνες, Πατριάρχης και Αρχιερείς θα υψώσουν αυτές από τον εξώστη του Πατριαρχικού Οίκου και θα ευλογήσουν τον λαό ως απτή και ορατή απόδειξη του θριάμβου της Ορθοδοξίας στον απολύτως φυσικό χώρο της, στα άγια χώματα της Κωνσταντινουπόλεως και στην ιερά καθέδρα του Πατριαρχείου, στο μαρτυρικό Φανάρι απ' όπου μέρα και νύκτα, εν σιωπή και εν ταπεινώσει, ακούγεται βιουμένη η φωνή του Ιωσήφ, Βρυεννίου († 1431): *«Ουκ απαρνησόμεθά σε φίλη Ορθοδοξία, ου ψευσόμεθά σου, πατροπαράδοτον σέβας, εν σοι εγεννήθημεν, εν σοι ζώμεν, και εν σοι κοιμηθησόμεθα, ει δε και καλέσει καιρός, και μυριάκις υπέρ σου τεθνηξόμεθα»*.

Εύστοχα και θεόπνευστα λοιπόν γράφει ο αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκιδόνης Μελίτων Χατζής (1913-1989) ότι: *«Η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, η οποία και αυτή, μέσα εις την διαδρομήν της Ιστορίας, είναι ένας πραγματικός Ακάθιστος Ύμνος, ένας ύμνος ορθός, που κρατά την ευσέβειαν της πίστεώς μας και την αξιοπρέπειαν και την τιμήν του Γένους μας...»*.